

РЕШЕНИЕ

№ 60131

гр. София, 18.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховен касационен съд на Република България, II Наказателно отделение в открито заседание на седемнадесети септември две хиляди и двадесет и първа година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГАЛИНА ТОНЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ЖАНИНА НАЧЕВА
ДИМИТРИНА АНГЕЛОВА

при секретаря Галина Иванова и с участието на прокурор Мария Михайлова, като разгледа докладваното от съдия Ангелова наказателно дело № 532 по описа за 2021 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 346, т.1 НПК и е образувано по жалба от подсъдимия С. Г. С., депозирана чрез неговия защитник.

С присъда от 14.05.2019г. по НОХД 4353/2018г. Специализиран наказателен съд, 12 състав е признал подсъдимия С. Г. С. за виновен в това, че от 18.01.2018г. до 27.04.2018г. в [населено място] участвал в организирана престъпна група – структурирано трайно сдружение с ръководител Ц. Н. Б. и участници М. Г. Г., А. Г. Г., Д. И. К., П. В. И., В. И. Ф., И. Н. И. и В. В. М. като групата е създадена с користна цел и с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл. 159а, ал.1 и ал.2 НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години като на основание чл. 321, ал.3, т.2 вр. ал.2 НК и чл. 54 НК го осъдил на наказание лишаване от свобода за срок от четири години, което да бъде изтърпяно при първоначален строг режим, оправдавайки го за част от първоначално инкриминирания с обвинителния акт период.

С присъдата е активирано, на основание чл. 68, ал.1 НК, наказание лишаване от свобода за срок от две години, наложено спрямо подсъдимия по НОХД 23223/2012г. на Софийски районен съд, което също е постановено да бъде изтърпяно при първоначален строг режим.

В рамките на осъществен въззивен контрол по жалба на подсъдимия Апелативен специализиран наказателен съд, 5 състав с решение № 260007 от 09.04.2021г. по ВНОХД 321/2019г. е изменил присъдата, оправдавайки С. по обвинението за част от периода – този от 18.01.2018г. до 06.03.2018г. вкл., приложил е разпоредбата на чл. 55, ал.1, т.1 НК и е намалил срока на

наложеното му наказание на лишаване от свобода на една година и шест месеца, определил е първоначален общ режим за изтърпяване на активираното наказание и е потвърдил присъдата в останалата ѝ част.

В касационната жалба се релевират всички касационни основания. Излагат се пространни съображения за базиране на съдебния акт единствено на предположения и на информацията, събрана чрез специални разузнавателни средства, за необосновано доверяване на твърденията на св. Н. Т. и за липса на доказателства дейността си С. да е упражнявал от 07.03.2018г., която дата е възприета от съда въпреки множеството гласни източници на информация, че подсъдимият е работел от края на месец март или началото на месец април 2018г. до 27.04.2018г. За липсата на съставомерност на извършеното защитникът навежда доводи относно неналичие на данни, че подзащитният ѝ е склонявал свидетелките да предлагат сексуални услуги, която дейност те са извършвали доброволно, както и че извършването от него е било с користна цел – той е получавал ежедневна фиксирана надница за положения труд, а не процент от печалбата на изработеното от лицата, които е охранявал. Моли подзащитният ѝ да бъде признат за невиновен и оправдан или да му бъде наложено „възможно най-лекото“ наказание, чието изпълнение бъде отложено при съответен изпитателен срок.

В срока по чл. 351, ал.4 НПК е депозирано допълнение към касационната жалба под формата на писмени бележки, чието съдържание е напълно идентично с това на сезирания настоящата инстанция документ.

В съдебно заседание подсъдимият С. и неговият защитник не се явяват.

Прокурорът заявява, че касационната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, тъй като решението на Специализирания апелативен съд е правилно и законосъобразно. Намира за неоснователни доводите, че то се позовава единствено на съдържимото във веществените доказателствени средства, тъй като съдът е обсъдил свидетелските показания и разпознаване на подсъдимия от страна на свидетели по делото. Според прокурора материалният закон е приложен правилно, а наказанието съответства на извършеното престъпление.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните, изложеното в жалбата от подсъдимия С. и в рамките на своите правомощия, прецени, че тя е допустима, но неоснователна.

Фокусът в касационната жалба е насочен към пороци в правоприлагащата дейност на съда чрез фаворизиране на събраната от специални разузнавателни средства информация и базиране на изводите на съдилищата по фактите единствено върху нея, както и на неправилна оценка на доказателствените източници от страна на въззивния съд и в частност кредитирането на показанията на свидетелите Н. Т. и З. М. и безмотивно дискредитиране на тези на останалите участници в групата

/разпитани като свидетели по делото след сключване на споразумения от тяхна страна с прокуратурата, одобрени от съда/. В разрез с позицията на подсъдимия и защитника доказателствените източници по делото носят противоположна информация на твърдяното от тях и тя правилно е разчетена от контролирания съд при потвърждаване по същество присъдата на Специализиран наказателен съд. В правоприлагащата дейност на въззивната инстанция този съдебен състав не съзира превратна оценка или negliжиране на доказателствените източници, а ясно и обосновано заявена позиция по кредитиране на едни и дискредитиране на други. За да възприеме съпричастност на подсъдимия С. към инкриминираната дейност – участие в организирана престъпна група с цел извършване на престъпления по чл. 159а, ал.1 и ал.2 НК, съдът не се е базирал единствено на съдържимата във веществените доказателствени средства /ВДС/ информация. Съдът се е съобразил със забраната на чл.177, ал.1 НК, че присъдата не може да се основава само на данните, събрани чрез специални разузнавателни средства /СРС/ и в своята аналитична дейност е съпоставил тази информация с такава, носена от други доказателствени източници. Именно при извършване на този анализ, въззивният съд е заявил недвусмислено защо кредитира едни, а дискредитира други. Некоректни са доводите на защитата, че доказателства за правно релевантни факти касателно дейността на С. се черпят единствено от ВДС. В противовес на изложеното свидетелките Е. Д., Н. Т. М. С., включително и в приобщените по реда на чл. 281 НПК показания на Т. и Д., безпротиворечиво коментират начина, по който се е осъществявала дейността по предоставяне на сексуални услуги от тяхна страна конкретно в помещението на [улица], размерът на заплащане, рекламиране на дейността им, 50 % - ното отчисление от полученото, което е оставяно или на маса в помещението, в което е бил позициониран С., или му е било предавано на ръка /в този смисъл са показанията на св. Н. Т./, работното време на подсъдимия и задълженията, които той е имал към тях. Тази еднопосочно обрисувана картина се допълва от съдържимото във ВДС, извлечено от провежданите разговори между контролираните свидетели В. Ф. и И. Н., както и между двамата поотделно с подс. С. С., спрямо когото не са прилагани такива способности. Детайлно изложената от контролирания съдебен състав информация е дала основание на съда да приеме като достоверни показанията на коментираните свидетели, а и да дискредитира тези на свидетелите Ф., Н., А. и М. Г., както и част от обясненията на самия подсъдим. Всъщност и самият касатор не спори, че е осъществявал дейност по охрана на помещение – апартамент в [населено място], [улица], ет.*, в което няколко жени са извършвали твърдяни от него масажи, но задълженията му са били спорадични, стартирали са в края на месец март – началото на месец април 2018г. и са се ограничавали до почистване и осигуряване на препарати. Както С., така и неговият

защитник стоят на позицията, че той не е притежавал знание за вида на предоставените от свидетелките услуги, той не ги е склонявал към проституция и периодът на пребиваването му в жилището е бил темпорално различен от този, приет от съда. Тази теза не е доказателствено обезпечена за разлика от фактологията и направените въз основа на нея правни изводи от въззивния съд. Както бе посочено, свидетелките Д., Т. и С., които са се намирали в процесното жилище, напълно безпротиворечиво заявяват, че са извършвали сексуални услуги срещу заплащане, че са оставяли половината от договорените от тях суми на С. или на мебел в помещението, които вероятно той е вземал и тази информация се допълва и от св. Н. С. в депозираните от него показания в досъдебната фаза на процеса в процедура по чл. 223 НПК. В унисон с изложеното е и наличното в проведени разговори от самия С. със св. Ф. /на когото са отчитани паричните суми/ и със св. И. Н. /осигурил работата на подсъдимия чрез запознанството му с Ф./, от които е видно, че С. е предоставял информация за броя на намиращите се в жилището жени в рамките на работното му време, липсата или наличието на клиенти, договореното време /половин или един час/ и обновлението на обявите за сексуални услуги в интернет сайтове. На този фон се вписват и изявленията на св. З. М., който поради специфичното си служебно качество на полицейски служител е наблюдавал в продължителен времеви отрязък поведението на участниците в групата и чиито показания поради съотнесимостта им с коментирания до момента източници, изясняват конкретната дейтелност на подс. С. и времето, в която тя е била осъществявана. Всъщност за този времеви отрязък, но без заявената от М. конкретика, свидетелстват и Н. Т. и календарният и часови отрязък на проследяваните чрез СРС разговори. Противно на позицията на касатора, възприетият от Специализиран апелативен съд темпорален старт и перманентност на изпълняване на задълженията му като охрана в жилище, в което се извършват сексуални услуги срещу заплащане, част от което е отчислявано за групата, не се базира единствено на данните, съдържащи във ВДС. В своя допълнителен разпит пред първостепенния съд, свидетелят З. М. е категоричен, че от 07.03.2018г. С. ежедневно е пребивавал в процесното жилище за периода от 12.00 до 19.00 часа, охранявайки го – сведения, съответстващи и на показанията на работещите там свидетелки, на тези на св. С. и на данните от ВДС. Съпоставяйки обстойно релевантните носители на доказателствена информация, обосновано контролираният съд е рамкирал срокът, в който С. е взел участие в организираната престъпна група и е заявил мотивирано своята позиция защо дава вяра на едни, а не на други източници по делото.

Всъщност всички коментирани до момента претенции на защитата са били поставени на вниманието на въззивния съд и той им е дал обстоен и коректен отговор, включително и относно тези за неправилна

интерпретация на показанията на св. Н. Т., които детайлизират изнесените от останалите свидетелки и св. М. факти. Именно еднопосочността на съдържимото в тези гласни доказателствени източници, съответстващи и на данните от ВДС, са дали основание на СпАНС да ги възприеме с доверие и да подходи с обратен знак към тези, на които противоречат и които са изолирани от цялостната доказателствена съвкупност, каквито са показанията на преимуществена част от свидетелите – ръководител и останали участници в организираната престъпна група и частично обясненията на подсъдимия.

При извършената констатация за неналичие на превратност в оценъчната дейност на въззивната инстанция, която да е довела до нарушение на материалния закон, настоящият състав следва да изрази отношението си по доводите на подсъдимия и неговата защита за обективна и субективна несъставомерност на извършеното от него.

Отношение по прокарваната теза от страна на касатора за неналичие на негово знание относно вида на извършваната в охраняваното от него жилище дейност вече бе взето. Нейното отхвърляне като несъстоятелна от второстепенния съд не е базирано /в какъвто смисъл са твърденията на защитата/ на житейска логика, а на легитимно събрана доказателствена информация, сочеща на постоянно присъствие на подсъдимия в апартамент, в който пребивават между 8 и 10 жени в различни времеви отрязъци, показания на част от тях /св. С., Д. и Т./, че са предлагали сексуални услуги срещу заплащане за половин или един час, предоставяне на половината от паричните суми директно или индиректно на подсъдимия, разговорите между него и св. В. Ф. за „работния“ процес, за рекламиране на дейността и полученото заплащане, както и поставянето на всички тези данни в контекста на цялостната установена чрез гласни и писмени източници дейност на групата и в бар на [улица], безсъмнително сочат на знание у С. за характера както на извършваната от него дейност, така и на тази от свидетелките. Възражението за липса на склоняване лично от подсъдимия на упражняващите тази дейност момичета и нейният доброволен характер, не е съобразено с правната природа на организираната престъпност и трафикът на хора и е неотнормено към случая. Върховният съд в своята практика, включително и тълкувателна, нееднократно е имал възможността да посочи, че „поведението на жертвата за въвлечането ѝ в трафик на хора е правно ирелевантно за наказателната отговорност на дееца и при четирите форми на изпълнителното деяние по чл. 159а, ал.1 НК. Това е така и когато тя сама е поискала да се присъедини в дейността по набиране...Доброволният характер на поведението ѝ може да има значение при индивидуализация на отговорността на подсъдимото лице, но не и за нейното възникване, защото, съгласието на жертвата за поставянето ѝ в положение, което ще създаде предпоставките за бъдещата ѝ експлоатация, няма юридическо

значение за отговорността на дееца“ /Тълкувателно решение №2/2009г. по тълк. дело №2/2009г. на ОСНК на ВКС/. За да бъде обективно съставомерно извършеното от С. не е задължително той лично да е набирал жени за извършваната от тях дейност като достатъчно за неговото участие в групата е да знае, че съставлява част от нея и действията му са свързани с общата дейност на сдружението в изпълнение и на общата цел – получаване на облаги от трафикирането на свидетелките. Контролираният съд е отделил особено внимание на достатъчната по своя обем доказателствена маса в тази насока, с които аргументи настоящият състав напълно се солидаризира и не счита за необходимо да възпроизвежда отново. Запознаването на подсъдимия чрез св. И. Н. /също охранител в помещение, където се предоставят сексуални услуги/ със св. В. Ф., който видимо е организиран оперативно цялостната дейност по набиране на персонал, разпределяне на функциите на всеки от участниците в групата, получаване на половината от заплащането, рекламиране на дейността, налагане на глоби, наемането на С. като охранител именно от Ф. и ежедневно заплащане на фиксирана сума в размер на 30.00 лева за извършваната охрана, както и знание на С. за наличие и на други лица освен Ф. и Н. за постигане на общия резултат, изцяло покрива както легалното определение за организирана престъпна група в чл. 93, т.20 НК не само откъм количествен критерий, но и изпълва квалифициращия признак на чл. 321, ал.3 НК.

Несъстоятелни са и претенциите на подсъдимия и защитата му за явна несправедливост на наложеното му наказание. За осъщественото от него материалният закон предвижда наказание лишаване от свобода от три до десет години. Наказанието, наложено на подс. С. С. е лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца след възприемане от въззивния съд наличие на многобройни смекчаващи отговорността му обстоятелства. Правилно второстепенният съд е разчел безспорно установения неголям и краткосрочен личен принос на С. към цялостната дейност на сдружението, относително ниското му място в неговата йерархия, липсата на принудителни методи по отношение на жените, предлагащи инкриминираните услуги, коректното му процесуално поведение и влошено здравословно състояние като обстоятелства, водещи до редуциране на отмереното от първия съд наказание и то в такъв размер, съответстващ както на обществената опасност на конкретната дейност на групата, така и на личната обществена опасност на дееца. Сам по себе си факта на извършване на разследваното престъпление в изпитателен срок на предходно осъждане и императивността на нормата на чл. 68, ал.1 НК предполага невъзможността да бъде удовлетворено искането на защитата изпълнението на така определеното наказание лишаване от свобода да бъде отложено за съответен изпитателен срок.

Поради това Върховен касационен съд – Второ наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 260007 от 09.04.2021г. по ВНОХД 321/2019г. по описа на Апелативен специализиран наказателен съд, 5 въззивен състав.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.